

Η ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΥ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΡΑΒΟ! Γειά σου, νεοφώτιστε!..

—Μπράβο σου!...

Κι' ό πώ ήλικιωμένος, τού ειπε:

—Εσύ, φίλε μου, πολύ γρήγορα θά εκτοπίσης άπ' τόν θρόνο του, τόν άρχηγό τού «Αιματοθαμμένου 'Απάχη»!

—Δέν έγω τόσο μεγάλη φιλοδοξία, φίλε μου! τού άποκρίθηκε ό Σέρλοκ Χόλμς, παρατηρώντας άτάραχα την σημαδεμένη παλάμη του.

Κι' έπειτα από μία στιγμή, σήκωσε τού ποτηρι του και φώναξε:

—Στήν ύγεια τού άρχηγού μας κι' όλων μας!...

'Η πρόποσι αυτή έκανε σπουδαία εντύπωση στους άπάχηδες. Κι' όταν, σέ λίγο, ό Χόλμς μέ τόν 'Αλφόνσο φύγανε, τούς προπέμψανε μέ μεγάλη έγκαρδιότητα.

Όταν θρηθίκανε στήν έρημιά, ό νεαρός άπάχης κι' ό σωτήρας του, ήταν περασμένα μέσούχτα. Όλα γύρω ήταν τρισκότα. Μόνο πρós τού μέρος πού κατευθύνονταν διακριόταν ένα άμυδρο φώς. Όταν πλησίασαν σ' αυτό, ό Χόλμς δέκονε ότι τού φώς έβγαине άπ' τού παράθυρο ενός έρειπωμένου σπιτιού.

—Αυτός είναι ό «Αιματοθαμμένος 'Απάχη»; ρώτησε τότε ό αστυνομικός τόν νεαρό άπάχη.

—Ναί, άπάντησε εκείνος. Και τού φώς είναι σημάδι, πώς ό άέρας είνε καθάρσ ό ρί... Πώς δέν υπάρχει δηλαδή κανενας κίνδυνος άπ' τήν αστυνομία.

—Καταλαβαίνω, τόν δέκονε ό Χόλμς.

—Αυτό είνε καλό γιά τού σχέδιό μας, συνέχισε ό 'Αλφόνσος. Φαίνεται, πώς είσαι τυχερός.

Όταν φτάσανε στό νέο αυτό κέντρο τών άπάχηδων ό 'Αλφόνσος πήγε μόνος του στό παράθυρο. Κι' άφου έβριζε μέσα μία έρευνητική ματιά, γύρισε στό Χόλμς, πού τόν είχε αφήσει παράμερα, και τού έλεπε:

—Περίφημα!.. Μπεροκανατίσανε και κοιμούνται όλοι τους!... Έμπα πρώτος μέσα και, όπως είπαμε, κούταξε να θελήσει τήν Ζανέττα.

'Η Ζανέττα ήταν μία μικρή, ώμορφη κοπέλλα, πού έκανε χρέη γκαρσονιού στό κέντρο τών άπάχηδων κι' ήταν τού έμπιστο πρόσωπο τού άρχηγού τους. 'Απ' αυτήν, καθώς είνε ό 'Αλφόνσος στόν Χόλμς, εξηγήτατο ή είσοδος στις κατακόμβες.

Ό Χόλμς λοιπόν, μόλις μπήκε μέσα στόν «Αιματοθαμμένου 'Απάχη» προχώρησε στό βάθος, πρós τόν πάγκο. πίσω άπ' τόν όποιο καθόταν ή Ζανέττα.

Τού παρουσιαστικό τού Χόλμς έκανε καλήν εντύπωση στήν νεαρή άπάχισσα και, μετά τά πρώτα «καλά» λόγια πού τής ειπε γι' αυτόν ό 'Αλφόνσος άρχισε να κουβεντιάζει μαζί του, σάν να τόν γνώριζε από καιρό.

Έπειτα από λίγο, ενώ ό 'Αλφόνσος είνε άποκοιμηθί άπάνω σ' ένα τραπέζι, ό Χόλμς κι' ή Ζανέττα στριμωγμένοι πίσω από τόν πάγκο κι' άκουμπώντας ό ένας στόν άλλο, γλυκοκουβεντιάζανε σάν ένα έρωτικό ζευγάρι, και πότε-πότε κατεβάζανε και κανένα ποτηράκι λικέρ. Σέ κάποια στιγμή, ό Χόλμς έπιε με τρυφερότητα τού χέρι τής συνομιλήτριας του και τής έχωσε μέ τρόπο στήν χούφτα τής ένα χαρτονόμισμα τών εκατό φράγκων.

Όταν τού κούταξε καλά-καλά, εκείνη έμεινε κατάπληκτη. Τά γαλιάνά γλυκά μόλις τής άστράφανε από χαρά κι' ικανοποίησι.

—Είσαστε πολύ καλός!... ψιθύρισε τρέμοντας από συγκίνηση. Οί άλλοι είνε θάνασσοι, κτήνη!...

—Όστε δέν σου φέρονται καλά;

—Όχι!...

—Τους άθλιους!... Φαίνεται πώς είνε όλωσδιόλου σκαρδο, γιά να μη περιποιούνται ένα τόσο τρυφερό πλάσματάκι, σάν είνε, Ζανέττα.

—Ό!... Μέ κολακεύετε, φίλε μου! ψιθύρισε κοκκινίζοντας ή διαχυτική άπάχισσα.

—Δέν κολακεύω κανέναν έγω, Λέω δτι αισθάνομαι, δτι καταλαβαίνω πώς είνε αλήθεια. Σι, Ζανέττα, πιστέψέ με, άξίεις έναν παράδεισο! Θά τύχη να τά πούμε, μόνοι μας, κι' άλλη φορά...

Και θιάζοντας άπ' τού πορτοφολι του, έπιδεικτικώς, ένα νέο εκατόφραγκο, συνέχισε:

—Νά, πάρε κι' αυτό, Ζανέττα... Θέλω ν' αγοράσης κάτι καλό, ένα πράγμα πού να σ' άρέσει, γιά να θυμάσαι τή μέρα πού γίνηκα μέλος τής συμμορίας μας, τήν ήμέρα πού γνωριστήκαμε...

'Η νεαρή άπάχισσα πήρε και τού δεύτερο εκατόφραγκο άπ'

τόν Χόλμς μέ μεγαλύτερη άκόμη συγκίνηση και έχωσε άφου τά διπλώσε και τά δώ μαζί, μέσα στό μπουσού τής.

Ό δίστημος άστυνομικός, όταν έπίσθηκε ότι είχε κατακτήσει τήν έμπιστοσύνη τής νέας, τής πρότεινε να τού δείξη τήν μυστική είσοδο τών κατακομβών.

—Θέλετε να κατεβήτε στις κατακόμβες! τού ειπε τότε μέ χαμηλή φωνή ή Ζανέττα.

Και θάλθηκε να τόν πείση πώς δέν έπρεπε να έπιμεινε στήν έπιθυμία του αυτή. Τού εξήγησε μάλιστα τούς κινδύνους πού θά διέτρεχε άν κατέβαινε στις κατακόμβες, και ίδιως στήν περίπτωση αυτή, πού θρικότανε μέσα στις πολυδαίδαλες και τρισκότεινες σπαές τους κάποιος τρομερός άπάχης, ένας Μαύρος άπάχης, σάν δαίμονας.

Όταν ή Ζανέττα τού έδωσε τήν πληροφορία αυτή, ό Χόλμς καμώθηκε πώς ξσανόστηκε.

—Τί έπαθες, φίλε μου, τόν ρώτησε εκείνη.

—Τί έπαθα; Ρωτάς τί έπαθα; τής άποκρίθηκε χαρούμενος ό Χόλμς. Όστε θρικότανε κάτω ό παλμός μου φίλος ό Μαορί!...

—Τόν ξέρετε;

—Τόν ξέρω, λέει!... Μά με τόν Μαορί και τόν άλλο, τού φίλου του, τόν Πιφ τόν Γαλάζιο, συνεργαστήκαμε πολλές φορές. Πετύχαμε μαζί μεγάλες δουλειές!...

Μπροστά στις άποκαλύψεις αυτές ή κοπέλλα έμεινε κατάπληκτη. Σχημάτισε τήν εντύπωση, πώς κουβεντιάζε μ' έναν τρομερό κακοποιο, έναν άνώτερο και μυστηριώδη άνθρωπο. Μολαταύτα όμως, έτόλμησε να ξαναπή στό Χόλμς:

—Ξέρете όμως, ότι ό Μαορί τώρα τελευταία δέν δίνει έμπιστοσύνη ούτε στόν ίδιο τόν εαυτό του!... Ήτανε καθώς θά ξέρετε καλύτερα από μένα—πάντα καχύποπος, αλλά τώρα τελευταία κάνει σάν τρελλάς, τού μπήκε ή ιδέα πώς όλοι τόν έχθρευόυνται, πώς όλοι θαλάθικανε να ανακαλύψουν τήν κρύπτη του. Γι' αυτό τριγυρνάει, μέρες τώρα, κάτω στις κατακόμβες, σάν τόν δαίμονα στήν κόλαση του.

Έγώ, τουλάχιστον, τόν φοβάμαι!... Φοβάμαι γιά σάς!... Σάς ξεροκίζω να μην κατεβήτε κάτω, γιάτι άν σάς δει άξασφα κοντά στήν κρύπτη του, θά σάς εκοτήσση, όσο φίλος του κι' άν είσαστε.

—Μή φοβάσαι, καλή μου! τής ειπε ό Χόλμς. Και έχθρος μου νάτανε ό Μαορί, δέν θα τή κατέφερνε να μέ ξεμπερδέψη. Έχω πεποιθήσι στόν εαυτό μου!... Δείξε μου σ' τήν καταπακτή κι' έννοια σου... Θά κατεβώ κάτω, θα σουλατσάρω παντού, και, σέ θεσβαίω, δέν θα μέ πάρη μυρουδιά ό «φίλος»...

'Η Ζανέττα, μπροστά στήν τούση έπιμονή και τά έπιχειρήματα τού καινούργιου φίλου τής, άναγκάστηκε να υποχωρήσει και τόν άδήγησε στήν καταπακτή, πού έφερνε στις σκοτεινές σπαές τών νεκρών...

Άλλά πρίν τόν αφήσει να κατεβή, τού έχωσε στις τσέπες του τέσσερα πορτοκάλια.

—Πάρτα αυτά, φίλε μου, τού ειπε δινόντας του τά. Θά σου γρυσιστούν.

—Καλά. Δέν σου χαλώω τού χατήρι, Ζανέττα. Τά δέχομαι μέ μεγάλη ευχαρίστησι, άπάντησε ό Χόλμς.

—Ό, είσαι πολύ καλός!... Όσο θά θρικόεσαι κάτω, έγώ θα προσεύχομαι γιά να μην πάθης κανένα κακό!

—Ναί, Ζανέττα!... Άλλ' άκουσε κάτι πού θέλω να σου πώ, πρίν χωριστούμε πρós ωριανά!...

—Τί;

—Νά: 'Επειδή ήρθα άξασφα στό Παρίσι και δέν τού ξέρεο ό Μαορί, ό όποίος νομίζει πώς θρικόεσαι σέ μία μακρινή χώρα, θέλω να μνή τού τού ειπής, άν τύχη κι' άνεβή έδώ, πούινάό μένα. Καταλαβαίνεις;... Θέλω να μέ ιδή άξασφα μπροστά του. Τότε, σέ θεσβαίω, θα ξεκαρδιστούμε άπ' τά γέλια. Ό, να δής Ζανέττα, τούς μορφασμούς πού κάνει ό Μαύρος όταν ξαφνιάζεται!...

—Φαντάζομαι!... Όστε στό όνειρό μου θέλω να τόν δω! φώναξε γελώντας ή χαριτωμένη άπάχισσα.

—Λοιπόν, Ζανέττα, τής ξαναπέ ό Χόλμς, δέν θα τού πής τίποτα γιά μένα;

—Αμφιβάλλεις; τόν ρώτησε τότε εκείνη μ' έναν τόνο δυσσερεσκείας.

—Όχι, αλλά έλεγα μήπως και τού ξεχάσεις, μήπως και σου ξεφύγει.

—Έγώ δέν ξεχνώ ποτέ.

—Είσαι ένα λαμπρό κορίτσι!... Τώρα σ' άφίνω. Γειά σου!

—Όρα καλή!... Και σέ περιμένω! Άκοϋς;

(Άκολουθεί)

